

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 21ης Δεκεμβρίου 2023*

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Άρθρο 4α, παράγραφος 1 – Διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών – Προϋποθέσεις εκτέλεσης – Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης – Εξαιρέσεις – Υποχρεωτική εκτέλεση – Ποινή επιβληθείσα ερήμην – Έννοια της φράσης “δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης” – Διαδικασία που αφορά την τροποποίηση ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως – Απόφαση επιβάλλουσα συνολική ποινή – Απόφαση που έχει εκδοθεί χωρίς ο ενδιαφερόμενος να εμφανιστεί αυτοπροσώπως – Εθνική ρύθμιση η οποία προβλέπει απόλυτη απαγόρευση της παράδοσης του ενδιαφερομένου στην περίπτωση αποφάσεως εκδοθείσας ερήμην – Υποχρέωση σύμφωνης ερμηνείας»

Στην υπόθεση C-396/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Kammergericht Berlin (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο Βερολίνου, Γερμανία) με απόφαση της 14ης Ιουνίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Ιουνίου 2022, στο πλαίσιο της διαδικασίας σχετικά με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης

Generalstaatsanwaltschaft Berlin,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, N. Wahl και M. L. Arastey Sahún, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, P. Busche, M. Hellmann και R. Kanitz,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Grünheid και τον H. Leupold,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτέλεσης στη Γερμανία ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος σε βάρος Πολωνού υπηκόου για την εκτέλεση, στην Πολωνία, στερητικής της ελευθερίας ποινής.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 1 της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», έχει ως εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι απόφαση [δικαστικής αρχής] η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»

- 4 Το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η εκτελούσα δικαστική αρχή δύναται επίσης να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, εάν το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε

αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αναφέρεται ότι το πρόσωπο, βάσει δικονομικών απαιτήσεων που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης:

α) εν ευθέτω χρόνω:

i) είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης·

και

ii) είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη·

[...]».

Το γερμανικό δίκαιο

- 5 Το άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, του Gesetz über die Internationale Rechtshilfe in Strafsachen (νόμου περί διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις), της 23ης Δεκεμβρίου 1982 (BGBl. 1982 I, σ. 2071), όπως δημοσιεύθηκε στις 27 Ιουνίου 1994 (BGBl. 1994 I, σ. 1537) (στο εξής: IRG), ορίζει τα εξής:

«Η έκδοση δεν επιτρέπεται, όταν:

[...]

3. σε περίπτωση αιτήσεως για την εκτέλεση ποινής, ο καταδικασθείς δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως κατά την ακροαματική διαδικασία της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της καταδικαστικής αποφάσεως [...].»

- 6 Το άρθρο 460 του Strafprozessordnung (κώδικα ποινικής δικονομίας) προβλέπει τη δυνατότητα έκδοσης μεταγενέστερης απόφασης για τον σχηματισμό συνολικής ποινής, βάσει του άρθρου 55 του Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα), το δε άρθρο 462, παράγραφος 1, του κώδικα ποινικής δικονομίας διευκρινίζει ότι το αρμόδιο δικαστήριο αποφαινεται συναφώς με διάταξη, χωρίς τη διεξαγωγή ακροαματικής διαδικασίας.

Το πολωνικό δίκαιο

- 7 Το άρθρο 139, παράγραφος 1, του Kodeks postępowania karnego (κώδικα ποινικής δικονομίας, στο εξής: kpk) προβλέπει, κατ' ουσίαν, τη δυνατότητα επίδοσης στη γνωστή διεύθυνση προσώπου το οποίο δεν έχει γνωστοποιήσει τη νέα του διεύθυνση.
- 8 Βάσει του άρθρου 75, παράγραφος 1, του kpk, ο κατηγορούμενος οφείλει να γνωστοποιήσει τη νέα του διεύθυνση εφόσον επέλθει μεταβολή της κατοικίας του κατά τη διάρκεια ποινικής διαδικασίας.

- 9 Το άρθρο 86 του Kodeks karny (ποινικού κώδικα), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, ορίζει, κατ' ουσίαν, ότι, στο πλαίσιο της έκδοσης απόφασης για τον σχηματισμό συνολικής ποινής, η βαρύτερη επιμέρους ποινή συνιστά το κατώτατο όριο της συνολικής ποινής και το άθροισμα των ποινών συνιστά το ανώτατο όριο της συνολικής ποινής, καθοριζομένου συγχρόνως ενός συγκεκριμένου ανώτατου ορίου για μια τέτοια συνολική ποινή.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 10 Οι πολωνικές αρχές υπέβαλαν στο Kammergericht Berlin (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο Βερολίνου, Γερμανία), το οποίο είναι το αιτούν δικαστήριο, αίτηση για την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος στις 5 Φεβρουαρίου 2021 από το Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim (περιφερειακό δικαστήριο του Piotrków Trybunalski, Πολωνία) σε βάρος Πολωνού υπηκόου. Το εν λόγω ένταλμα αποσκοπεί στη σύλληψη του ενδιαφερομένου και την παράδοσή του στις πολωνικές αρχές για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής τριών ετών που επέβαλε το Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Piotrków Trybunalski, Πολωνία), με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 2019 με την οποία επιβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο συνολική ποινή (στο εξής: απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019), από την οποία υπολείπονται προς έκτιση δύο έτη, ένδεκα μήνες και 27 ημέρες.
- 11 Η απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019 ενσωματώνει πλείονες καταδικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες από το Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Piotrków Trybunalski), ήτοι μία απόφαση της 25ης Απριλίου 2019, με την οποία συγχωνεύθηκαν πλείονες ποινές που είχαν επιβληθεί προηγουμένως σε βάρος του ενδιαφερομένου, και μία απόφαση της 10ης Ιουνίου 2019.
- 12 Στο πλαίσιο των διαδικασιών που κατέληξαν στην επιβολή των ποινών που συγχωνεύθηκαν με την απόφαση της 25ης Απριλίου 2019, ο ενδιαφερόμενος είχε παραστεί αυτοπροσώπως ή δι' αυτεπαγγέλτως διορισθέντος συνηγόρου. Αντιθέτως, η απόφαση της 10ης Ιουνίου 2019 και η απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019 εκδόθηκαν ερήμην. Ωστόσο, οι κλήσεις στο ακροατήριο που προηγήθηκαν της έκδοσης των εν λόγω αποφάσεων, οι οποίες απεστάλησαν στον ενδιαφερόμενο από τις αρμόδιες πολωνικές αρχές με δύο ειδοποιήσεις του πολωνικού ταχυδρομείου στη διεύθυνση που είχε δηλώσει ο ίδιος ως διεύθυνση της μόνιμης κατοικίας του, θεωρούνται, δυνάμει του άρθρου 139, παράγραφος 1, του kpk, ως επιδοθείσες.
- 13 Η Generalstaatsanwaltschaft Berlin (γενική εισαγγελία Βερολίνου, Γερμανία) είχε ζητήσει αρχικά να τεθεί υπό κράτηση ο ενδιαφερόμενος προς τον σκοπό της παράδοσής του στις πολωνικές αρχές. Εν συνεχεία, όμως, έκρινε ότι το άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, του IRG, το οποίο θεσπίστηκε για τη μεταφορά του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλασιού 2002/584 στο γερμανικό δίκαιο, εμποδίζει τη συγκεκριμένη παράδοση. Η γενική εισαγγελία εκτιμά ότι μια κλήση στο ακροατήριο η οποία θεωρείται ως επιδοθείσα δυνάμει του άρθρου 139, παράγραφος 1, του kpk δεν διασφαλίζει ότι ο ενδιαφερόμενος ενημερώθηκε πράγματι σχετικά με τον χρόνο και τον τόπο διεξαγωγής της ακροαματικής διαδικασίας, όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει, μεταξύ άλλων, από την απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346). Ζητεί πλέον, επομένως, την κήρυξη της παράδοσης του ενδιαφερομένου ως παράνομης.

- 14 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποιού της πράξης, από τη συνδρομή της οποίας εξαρτάται μια τέτοια παράδοση και η οποία συνίσταται στην εξακρίβωση του ότι οι προσαπτόμενες πράξεις αποτελούν αξιόποινες πράξεις σε αμφότερα τα κράτη μέλη που καλούνται να συνεργαστούν, πληρούται εν προκειμένω.
- 15 Κατά πρώτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, έχει την έννοια ότι αφορά τη διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση απόφασης με την οποία επιβάλλεται συνολική ποινή, διά της εκ των υστέρων συγχωνεύσεως ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, όταν η αρχή που εκδίδει την απόφαση αυτή δεν δύναται ούτε να ελέγξει τη διαπίστωση της ενοχής ούτε να τροποποιήσει τις προηγουμένως επιβληθείσες ποινές.
- 16 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, συναφώς, ότι, με την απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), το Δικαστήριο έκρινε ότι η ανωτέρω φράση αφορά και μεταγενέστερη διαδικασία, όπως αυτή που καταλήγει στην έκδοση απόφασης για συνολική ποινή, κατά το πέρας της οποίας εκδίδεται απόφαση που μεταβάλλει τελειωτικά το ύψος της αρχικώς επιβληθείσας ποινής, υπό την προϋπόθεση ότι η αρχή που εκδίδει την τελευταία αυτή απόφαση διαθέτει συναφώς μια ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως.
- 17 Εν προκειμένω, από τις παρασχεθείσες από τα πολωνικά δικαστήρια πληροφορίες προκύπτει ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας για εκ των υστέρων συγχώνευση ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, ο δικαστής διαθέτει, δυνάμει της εφαρμοστέας εθνικής νομοθεσίας, ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως, δεδομένου ότι μπορεί να καθορίσει κατά την κρίση του το ύψος της συνολικής ποινής, με κατώτατο όριο τη βαρύτερη αρχική ποινή και με ανώτατο όριο το άθροισμα όλων των αρχικώς επιβληθεισών ποινών. Εντούτοις, στο μέτρο που με την απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019 δεν ελέγχθηκε η διαπίστωση περί της ενοχής του ενδιαφερομένου ούτε τροποποιήθηκαν οι προηγουμένως επιβληθείσες ποινές, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το αν μια τέτοια απόφαση μπορεί πράγματι να εμπίπτει στην έννοια της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584.
- 18 Οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου ενισχύονται από το γεγονός ότι, κατά το δικαστήριο αυτό, το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχει εφαρμογή μόνον όταν η διαδικασία για τη συγχώνευση ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως καταλήγει στην έκδοση απόφασης κατόπιν διεξαγωγής ακροαματικής διαδικασίας. Πλην όμως, αυτό δεν ισχύει όσον αφορά τη διαδικασία που προβλέπει, μεταξύ άλλων, το γερμανικό δίκαιο. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, επομένως, ότι, λαμβανομένων υπόψη των αποκλίσεων μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών όσον αφορά την οργάνωση της ποινικής διαδικασίας, υπάρχει κίνδυνος, αναλόγως του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου, μια τέτοια διαδικασία να εμπίπτει ή να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διάταξης.
- 19 Κατά δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως το άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, του IRG, η οποία ανάγει την ερήμην καταδίκη σε «απόλυτο κώλυμα» για την παράδοση προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, μολονότι το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, το οποίο μεταφέρει στο γερμανικό δίκαιο η εν λόγω ρύθμιση, προβλέπει, συναφώς, απλώς και μόνον λόγο προαιρετικής άρνησης εκτέλεσης.

- 20 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η τελευταία αυτή διάταξη δεν έχει μεταφερθεί πλήρως στο γερμανικό δίκαιο, δεδομένου ότι το άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, του IRG δεν προβλέπει τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτέλεσεως να ασκήσει εξουσία εκτιμήσεως στην περίπτωση καταδικαστικής απόφασης που έχει εκδοθεί ερήμην.
- 21 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, με την απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Porławski (C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψεις 69, 72, 73 και 76), το Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι αποκλείεται η άμεση εφαρμογή της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο δεν έχει άμεσο αποτέλεσμα, εντούτοις η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να ερμηνεύει το εθνικό δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, προκειμένου να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με αυτήν, αποκλειομένης πάντως της *contra legem* ερμηνείας του εθνικού δικαίου.
- 22 Το αιτούν δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι σε θέση να ερμηνεύσει το άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, του IRG υπό την έννοια ότι του παρέχει, στο πλαίσιο της εξέτασης του κωλύματος για την παράδοση του ενδιαφερόμενου, περιθώριο εκτιμήσεως που θα του επέτρεπε να κρίνει ως νόμιμη τη συγκεκριμένη παράδοση παρά τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 2 έως 4 του άρθρου αυτού. Εκτιμά ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 και του περιθωρίου εκτιμήσεως που πρέπει να διαθέτει συναφώς, θα έπρεπε είναι σε θέση να αποφανθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης, το δικαίωμα ακροάσεως του ενδιαφερομένου έχει γίνει προσηκόντως σεβαστό και ότι, επομένως, η παράδοσή του είναι νόμιμη.
- 23 Συγκεκριμένα, κατά το αιτούν δικαστήριο, μπορεί εκ πρώτης όψεως να θεωρηθεί ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες επιδόθηκε στον ενδιαφερόμενο η κλήση στο ακροατήριο δεν διασφαλίζουν σε επαρκή βαθμό ότι αυτός ενημερώθηκε με βεβαιότητα σχετικά με την ημερομηνία διεξαγωγής της ακροαματικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της απόφασης περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019, όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει, μεταξύ άλλων, από την απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), και, συνεπώς, δεν πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 4α, παράγραφος 1, στοιχείο α', σημείο i, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584. Εντούτοις, από τις σκέψεις 50 και 51 της εν λόγω απόφασης του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η οικεία δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να λαμβάνει υπόψη και άλλες περιστάσεις –μεταξύ άλλων, τη συμπεριφορά του ενδιαφερομένου– οι οποίες της παρέχουν τη δυνατότητα να βεβαιωθεί ότι η παράδοση του προσώπου αυτού δεν συνεπάγεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς του, μπορεί δε να προσδοθεί ιδιαίτερη προσοχή σε τυχόν «πρόδηλη έλλειψη επιμέλειας» εκ μέρους του, όπως, παραδείγματος χάριν, όταν προκύπτει ότι ο ενδιαφερόμενος είχε την πρόθεση να αποφύγει την επίδοση της απευθυνθείσας σε αυτόν ενημέρωσης. Πάντως, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, καθόσον δεν γνωστοποίησε στις αρμόδιες πολωνικές αρχές τη διεύθυνση της πραγματικής κατοικίας του, ο ενδιαφερόμενος εμπόδισε την κλήτευσή του στην ακροαματική διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της απόφασης περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Kammergericht Berlin (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο Βερολίνου) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Πρέπει να θεωρηθεί ότι στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της [απόφασης-πλαisiού 2002/584] εμπίπτει επίσης απόφαση για εκ των υστέρων συγχώνευση ποινών, όταν η κρίση εκφέρεται μεν με δικαστική απόφαση κατόπιν επ' ακροατηρίου συζήτησης, αλλά ο δικαστής δεν μπορεί, στο πλαίσιο της έκδοσης της απόφασης αυτής, ούτε να ελέγξει τη διαπίστωση περί της ενοχής ούτε να τροποποιήσει τις ποινές που επιβλήθηκαν για τα επιμέρους αδικήματα;
- 2) Συνάδει με την υπεροχή του δικαίου της Ένωσης το γεγονός ότι ο Γερμανός νομοθέτης προέβλεψε, στο άρθρο 83, παράγραφος 1, σημείο 3, [του IRG], την περίπτωση της ερήμην καταδίκης ως απόλυτο κώλυμα παράδοσης, μολοντί το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της [απόφασης-πλαisiού 2002/584] προβλέπει συναφώς απλώς και μόνο λόγο προαιρετικής άρνησης εκτέλεσης;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 25 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχει την έννοια ότι η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», η οποία περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή, αφορά διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση απόφασης η οποία επιβάλλει συνολική ποινή, διά της εκ των υστέρων συγχωνεύσεως ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, όταν η αρχή που εκδίδει την εν λόγω απόφαση δεν δύναται ούτε να ελέγξει τη διαπίστωση της ενοχής ούτε να τροποποιήσει τις προηγουμένως επιβληθείσες ποινές.
- 26 Συναφώς, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, πρέπει να θεωρείται αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης και να ερμηνεύεται με ενιαίο τρόπο στο έδαφός της, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού που δίδεται εντός των κρατών μελών (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 67, και της 22ας Δεκεμβρίου 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, σκέψη 63).
- 27 Η έννοια αυτή πρέπει να νοηθεί ως αφορώσα τη δίκη η οποία κατέληξε στην έκδοση τελεσίδικης καταδικαστικής απόφασης σε βάρος του προσώπου του οποίου ζητείται η παράδοση στο πλαίσιο της εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης [αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 74, και της 23ης Μαρτίου 2023, Minister for Justice and Equality (Άρση αναστολής), C-514/21 και C-515/21, EU:C:2023:235, σκέψη 52].
- 28 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι, σε περίπτωση που η υπόθεση εκδικάσθηκε ενώπιον δικαστηρίων διάφορων βαθμών δικαιοδοσίας, με συνέπεια την έκδοση διαδοχικών αποφάσεων, μία τουλάχιστον εκ των οποίων εκδόθηκε ερήμην, η εν λόγω έννοια αφορά τη δίκη κατόπιν της οποίας εκδόθηκε η τελευταία από τις αποφάσεις αυτές, υπό την προϋπόθεση ότι το δικαστήριο αποφάνθηκε τελεσίδικως επί της ενοχής του ενδιαφερομένου και τον καταδίκασε σε ποινή, όπως είναι ένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο, κατόπιν εξέτασης των πραγματικών και των νομικών

περιστάσεων της υπόθεσης όσον αφορά τα επιβαρυντικά και τα απαλλακτικά στοιχεία, πράγμα το οποίο περιλαμβάνει, κατά περίπτωση, τη συνεκτίμηση της ατομικής κατάστασης του συγκεκριμένου προσώπου (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 81).

- 29 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι μια απόφαση που εκδίδεται σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας και αφορά την τροποποίηση μίας ή περισσότερων στερητικών της ελευθερίας ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, όπως μια απόφαση η οποία επιβάλλει συνολική ποινή, μολοντί εκδίδεται μετά την καταδίκη του ενδιαφερομένου σε μία ή περισσότερες ποινές με μία ή περισσότερες αποφάσεις, ωστόσο δεν επηρεάζει τη διαπίστωση της ενοχής του με τις ως άνω προγενέστερες αποφάσεις, διαπίστωση η οποία έχει, επομένως, τελεσιδικήσει (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 84).
- 30 Αφενός, μια τέτοια απόφαση τροποποιεί το ύψος της επιβληθείσας ποινής ή των επιβληθεισών ποινών και, συνεπώς, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ μέτρων αυτού του είδους και των μέτρων σχετικά με τις λεπτομέρειες της εκτέλεσης στερητικής της ελευθερίας ποινής. Αφετέρου, διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση απόφασης, όπως η απόφαση για την επιβολή συνολικής ποινής, η οποία κυρίως μετατρέπει σε νέα ενιαία ποινή μία ή περισσότερες ποινές επιβληθείσες προηγουμένως σε βάρος του ενδιαφερομένου, έχει κατ' ανάγκην ευνοϊκότερο για τον ενδιαφερόμενο αποτέλεσμα. Ειδικότερα, παραδείγματος χάριν, κατόπιν διαφόρων καταδικαστικών αποφάσεων, καθεμία εκ των οποίων προέβλεπε την επιβολή ποινής, οι ποινές αυτές μπορούν να συγχωνευθούν, ώστε να επιβληθεί μια συνολική ποινή το ύψος της οποίας είναι χαμηλότερο από το άθροισμα των διαφόρων ποινών που είχαν επιβληθεί με τις χωριστές προγενέστερες αποφάσεις (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψεις 85 και 86).
- 31 Η επιταγή περί δίκαιης δίκης συνεπάγεται το δικαίωμα του ενδιαφερομένου να παρίσταται στη συζήτηση της υπόθεσης, λόγω των σημαντικών συνεπειών τις οποίες μπορεί να έχει η συζήτηση αυτή για το ύψος της ποινής που θα του επιβληθεί. Κατά συνέπεια, μια ειδική διαδικασία προσδιορισμού συνολικής ποινής δεν έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και ο σχετικός προσδιορισμός δεν προκύπτει απλώς κατόπιν μιας αριθμητικής πράξης, αλλά πρέπει να περιλαμβάνει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά το ύψος της ποινής, με συνεκτίμηση ιδίως της κατάστασης ή της προσωπικότητας του ενδιαφερομένου, ή ακόμη ελαφρυντικών ή επιβαρυντικών περιστάσεων. Δεν ασκεί επιρροή συναφώς το ζήτημα αν το οικείο δικαστήριο έχει ή όχι την εξουσία να επιβάλει ποινή βαρύτερη της προηγουμένως επιβληθείσας (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψεις 87 έως 89).
- 32 Επομένως, μια διαδικασία, όπως αυτή που καταλήγει στην έκδοση δικαστικής απόφασης επιβάλλουσας συνολική ποινή, με την οποία προσδιορίζεται εκ νέου το ύψος προηγουμένως επιβληθεισών στερητικών της ελευθερίας ποινών, πρέπει να θεωρείται ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, εφόσον παρέχει, προς τούτο, στην αρμόδια αρχή περιθώριο εκτιμήσεως και καταλήγει στην έκδοση απόφασης που αποφαίνεται τελειωτικά επί της ποινής (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 90).
- 33 Συνεπώς, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, αφορά απόφαση η οποία επιβάλλει συνολική ποινή, όπως η απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής της 30ής Οκτωβρίου 2019,

δεδομένου ότι από τις πληροφορίες που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι η διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της απόφασης αυτής παρέχει περιθώριο εκτιμήσεως για τον προσδιορισμό του ύψους της εν λόγω συνολικής ποινής.

- 34 Κατά συνέπεια, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 έχει την έννοια ότι η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», η οποία περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή, αφορά διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση απόφασης η οποία επιβάλλει συνολική ποινή, διά της εκ των υστέρων συγχωνεύσεως ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, όταν, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η αρχή που εκδίδει την εν λόγω απόφαση δεν δύναται μεν ούτε να ελέγξει τη διαπίστωση της ενοχής ούτε να τροποποιήσει τις προηγουμένως επιβληθείσες ποινές, πλην όμως διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως για τον προσδιορισμό του ύψους της συνολικής ποινής.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

- 35 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, θεσπισθείσα για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, η οποία αποκλείει, εν γένει, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτέλεσεως να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής, όταν ο ενδιαφερόμενος δεν έχει εμφανιστεί αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της σχετικής απόφασης.
- 36 Επιβάλλεται να υπομνησθεί συναφώς ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 θεσπίζει στο άρθρο 1, παράγραφος 2, τον κανόνα κατά τον οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας απόφασης-πλαίσιου. Κατά συνέπεια, εκτός αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης μπορούν να αρνούνται την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος μόνο στις εξαντλητικώς προβλεπόμενες από την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο 2002/584 περιπτώσεις. Η εκτέλεση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται περιοριστικά στη συγκεκριμένη απόφαση-πλαίσιο. Επομένως, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτέλεσης έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 50).
- 37 Ως εκ τούτου, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 προβλέπει ρητώς, αφενός, τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης (άρθρο 3 της απόφασης-πλαίσιου) και, αφετέρου, τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης (άρθρα 4 και 4α της απόφασης-πλαίσιου) ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Συγκεκριμένα, το άρθρο 4α της απόφασης-πλαίσιου έχει ως σκοπό να περιορίζει τη δυνατότητα άρνησης εκτέλεσης ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης απαριθμώντας, με συγκεκριμένο και ενιαίο τρόπο, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν χωρεί άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης απόφασης εκδοθείσας κατόπιν δίκης στην οποία ο ενδιαφερόμενος δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 53).
- 38 Όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, η διάταξη αυτή προβλέπει λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, στην περίπτωση που ο

ενδιαφερόμενος δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη η οποία κατέληξε στην καταδίκη του. Η ανωτέρω ευχέρεια, πάντως, συνδυάζεται με τέσσερις εξαιρέσεις, προβλεπόμενες αντιστοίχως στα στοιχεία α' έως δ' της εν λόγω διάταξης, οι οποίες στερούν από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη δυνατότητα να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που της διαβιβάστηκε (πρβλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψη 40).

- 39 Συνεπώς, η δικαστική αρχή εκτελέσεως έχει την ευχέρεια να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, εάν ο ενδιαφερόμενος δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της σχετικής απόφασης, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αναγράφεται ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που τίθενται, αντιστοίχως, στα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλασιού 2002/584 (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 54).
- 40 Επομένως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, παρά την απουσία του ενδιαφερομένου από τη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της σχετικής απόφασης, όταν διαπιστώνεται η συνδρομή κάποιας από τις περιστάσεις που προβλέπονται, αντιστοίχως, στα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλασιού (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 55).
- 41 Το Δικαστήριο έχει ήδη διευκρινίσει ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 4α προβλέπει περίπτωση προαιρετικής μη εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί, εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αφού διαπιστώσει ότι οι περιστάσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στην προηγούμενη σκέψη δεν αφορούν την κατάσταση του ατόμου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, να λάβει υπόψη άλλες περιστάσεις που της παρέχουν τη δυνατότητα να βεβαιωθεί ότι η παράδοση του ενδιαφερομένου δεν συνεπάγεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς του (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 107, καθώς και της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 42 Ειδικότερα, στο πλαίσιο μιας τέτοιας εκτιμήσεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να λάβει υπόψη τη συμπεριφορά την οποία έχει επιδείξει ο ενδιαφερόμενος. Πράγματι, ακριβώς κατά το στάδιο αυτό της διαδικασίας παράδοσης είναι δυνατόν να προσδοθεί ιδιαίτερη προσοχή, μεταξύ άλλων, στο γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος επιχείρησε να αποφύγει την επίδοση της απευθυνθείσας σε αυτόν ενημέρωσης (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 43 Συνακόλουθα, όταν η δικαστική αρχή εκτελέσεως εξακριβώνει αν πληρούνται μια από τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλασιού 2002/584, η αρχή αυτή δεν εμποδίζεται να βεβαιωθεί ότι τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου έτυχαν σεβασμού, λαμβάνοντας προς τούτο δεόντως υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που χαρακτηρίζουν την υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί, περιλαμβανομένων των πληροφοριών τις οποίες μπορεί να συλλέξει η ίδια.

44. Εν προκειμένω, από τις πληροφορίες που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη γερμανική ρύθμιση υποχρεώνει, εν γένει, τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης στην περίπτωση καταδικαστικής απόφασης που έχει εκδοθεί ερήμην. Η ρύθμιση αυτή δεν αφήνει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως κανένα περιθώριο να εκτιμήσει, στο πλαίσιο της εξακρίβωσης, βάσει των περιστάσεων της οικείας υπόθεσης, της τυχόν συνδρομής κάποιας από τις περιπτώσεις που διαλαμβάνονται στα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, αν μπορεί να θεωρηθεί ότι έγιναν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου και, ως εκ τούτου, να αποφασίσει να εκτελέσει το σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.
45. Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια τέτοια εθνική ρύθμιση είναι αντίθετη προς το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584.
46. Υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης έχει την έννοια ότι δεν επιβάλλει σε εθνικό δικαστήριο να αφήσει ανεφάρμοστη διάταξη του εθνικού δικαίου η οποία αντιβαίνει προς τις διατάξεις της απόφασης-πλαisiού 2002/584, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση-πλαisiο στερείται άμεσου αποτελέσματος. Εντούτοις, οι αρχές των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων, οφείλουν να προβαίνουν, κατά το μέτρο του δυνατού, σε μια σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας τους η οποία να καθιστά δυνατή την επίτευξη ενός αποτελέσματος συμβατού με τον σκοπό που επιδιώκει η συγκεκριμένη απόφαση-πλαisiο (απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, *Porławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 109).
47. Πράγματι, μολονότι οι αποφάσεις-πλαisiα δεν μπορούν να παράγουν άμεσο αποτέλεσμα, εντούτοις, ο δεσμευτικός χαρακτήρας τους συνεπάγεται ότι οι εθνικές αρχές υπέχουν υποχρέωση σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας του εθνικού τους δικαίου από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας για τη μεταφορά των εν λόγω αποφάσεων-πλαisiών στην εθνική έννομη τάξη. Επομένως, κατά την εφαρμογή του εθνικού δικαίου, οι αρχές αυτές οφείλουν να το ερμηνεύουν, κατά το μέτρο του δυνατού, με γνώμονα το γράμμα και τον σκοπό της οικείας απόφασης-πλαisiού, προκειμένου να επιτυγχάνεται το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με αυτήν, αποκλειομένης πάντως της *contra legem* ερμηνείας του εθνικού δικαίου. Συνεπώς, η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας επιβάλλει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο του εσωτερικού δικαίου και να εφαρμόζονται οι αναγνωρισμένες από αυτό μέθοδοι ερμηνείας, προκειμένου να διασφαλίζεται η πλήρης αποτελεσματικότητα της οικείας απόφασης-πλαisiού και να επιτυγχάνεται λύση σύμφωνη προς τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, *Porławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψεις 72 έως 77).
48. Συνακόλουθα, το αιτούν δικαστήριο οφείλει, λαμβάνοντας υπόψη το εσωτερικό του δίκαιο στο σύνολό του και εφαρμόζοντας τις αναγνωρισμένες από το δίκαιο αυτό ερμηνευτικές μεθόδους, να ερμηνεύσει, στο μέτρο του δυνατού, την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση υπό το πρίσμα του γράμματος και του σκοπού της απόφασης-πλαisiού 2002/584.
49. Κατά συνέπεια, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, θεσπισθείσα για τη μεταφορά της συγκεκριμένης διάταξης στο εσωτερικό δίκαιο, η οποία αποκλείει, εν γένει, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής, όταν ο ενδιαφερόμενος δεν έχει εμφανιστεί αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της σχετικής απόφασης. Το εθνικό δικαστήριο οφείλει, λαμβάνοντας υπόψη το εσωτερικό του δίκαιο

στο σύνολό του και εφαρμόζοντας τις αναγνωρισμένες από το δίκαιο αυτό ερμηνευτικές μεθόδους, να ερμηνεύσει, στο μέτρο του δυνατού, τη συγκεκριμένη εθνική ρύθμιση υπό το πρίσμα του γράμματος και του σκοπού της απόφασης-πλαισίου 2002/584.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 50 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», η οποία περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή, αφορά διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση απόφασης η οποία επιβάλλει συνολική ποινή, διά της εκ των υστέρων συγχωνεύσεως ποινών που έχουν επιβληθεί προηγουμένως, όταν, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η αρχή που εκδίδει την εν λόγω απόφαση δεν δύναται μεν ούτε να ελέγξει τη διαπίστωση της ενοχής ούτε να τροποποιήσει τις προηγουμένως επιβληθείσες ποινές, πλην όμως διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως για τον προσδιορισμό του ύψους της συνολικής ποινής.
- 2) Το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, θεσπισθείσα για τη μεταφορά της συγκεκριμένης διάταξης στο εσωτερικό δίκαιο, η οποία αποκλείει, εν γένει, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής, όταν ο ενδιαφερόμενος δεν έχει εμφανιστεί αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της σχετικής απόφασης. Το εθνικό δικαστήριο οφείλει, λαμβάνοντας υπόψη το εσωτερικό του δίκαιο στο σύνολό του και εφαρμόζοντας τις αναγνωρισμένες από το δίκαιο αυτό ερμηνευτικές μεθόδους, να ερμηνεύσει, στο μέτρο του δυνατού, τη συγκεκριμένη εθνική ρύθμιση υπό το πρίσμα του γράμματος και του σκοπού της απόφασης-πλαισίου 2002/584.

(υπογραφές)